

lovene, som vi fik gennemførte for 6 Aar siden, ere vi komne ind i en saadan Situation her i Landet, at der efterhaanden vil blive rejst stigende Krav ogsaa til de større Skatteydere. Lad os blot tænke paa det Projekt, som af Københavns Magistrat og Borgerrepræsentation er udkastet om Fordelingen af Skattebyrden her i Hovedstaden. Deri tilstræber man at naa til i en ganske anden Grad at udnytte de store Indtægter og de store Formuer, end man hidtil har kunnet, og opnaar man at faa gennemført Frigivelsen af den Skatteprocent, der endnu er lovhjemlet her i Hovedstaden, vil det blive muligt at bringe en saadan Ligning af Skatteyderne til Anvendelse her i Hovedstaden, og paa samme Maade vil det utvivlsomt gaa ud over Landet i det hele. De nye Love, der ere gennemførte, ville gøre, at Fordelingen af Skattebyrden bliver en ganske anden, end den har været hidtil, og det, mener jeg, er et Hensyn, der maa virke ind paa, hvorledes vi fordele Byrden ved, hvad der her foreligger.

Saaledes som Forslagene foreligge, vil der blive et Forrentningsbeløb af rigelig 1 Million Kr. og en aarlig Forøgelse af Forsvarsudgifterne paa henimod 2 Millioner Kr.; og det vil altsaa sige, at der i alt bliver omtrent 3 Millioner Kr. aarlig forøget Skattebyrde, som der vil blive Tale om at paaligne ud over Landet, og jeg mener, at dette er et Forhold, der kræver af os den mest vidtgaende Opmærksomhed, og jeg mener ogsaa, at det vil blive taget under nøje Overvejelse sammen med den hele Sag.

Men, som sagt, for mig er det Hovedsagen, at det maa lykkes at faa Spørgsmaalet løst, selv om det kun kan løses med en Begrænsning som den, jeg har tilladt mig at antyde. Jeg mener, at vi allerede i de Aar, der ere forløbne, have for sømt overordentlig meget med Hensyn til vort Forsvar, men vi ere vel alle lige om at bære Skylden for denne Forsømmelse. Vi var alle enige om at stemme for Nedsættelsen af Forsvarskommissionen for henimod 7 Aar siden, vi fandt os deri, selv om vi havde Tvivl derom. Og Tiden er siden da gaaet hen, uden at der er gjort noget væsentligt, og derfor lægger jeg Vægt paa, at der maa blive begyndt og begyndt fra en saadan Ende, at det, der gøres, kan have Betydning for hvert eneste Skridt, der gøres for at skabe Betryggelse for Landet.

Jeg skal selvfølgelig nu i øvrigt holde mig borte fra at drøfte de Modsætninger,

der i større Omfang kunne gøre sig gældende. Den højtærede Konseilspræsident har antydet for os, at der om denne Sag er en Uoverensstemmelse mellem Landbrugsministeren og Ministeriets øvrige Medlemmer. Dersom denne Modsætning ikke er større, end den af Konseilspræsidenten er skildret for os, og jeg tænker tilbage paa den Modsætning, der var til Stede mellem det Estrup'ske Ministeriums Medlemmer indbyrdes i Begyndelsen af Halvfemserne, siger jeg, at saa er denne Modsætning for intet eller i hvert Fald for ganske lidet at regne. Det var langt større Modsætningsforhold, vi den Gang havde at arbejde med, om jeg saa maa sige, eller at strides med, men desuagtet lykkedes det dog at komme til et Resultat, der bragte vort Land frem, idet det hjalp os ud af de storpolitiske Stridigheder, vi havde lidt under lang Tid i Forvejen, og det bragte den Gang Forsvarssagen til en Løsning, der, eftersom Forholdene var paa dette Tidspunkt, var et overordentlig stort Fremskridt. Det er da mit centrale Ønske, at det, vi nu arbejde paa, ogsaa maatte kunne hjælpe os til at bringe Sagen saaledes frem, at der udrettes noget af Betydning for vort Land.

Formanden: Tingets Samtykke udbedes til, at Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds for tredje Gang tager Ordet under nærværende Sags Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Slengerik: Jeg ved, at det er et almindeligt Ønske her i Tinget, at vi skulle blive færdige med første Behandling af den foreliggende Sag i dette Møde, og jeg skal derfor gøre, hvad jeg kan, for at fatte mig saa kort som muligt. Jeg kan navnlig fatte mig kort overfor de Ytringer, der ere fremsatte af det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow), thi det forekommer mig, at de Udtalelser, han i Dag havde at anføre overfor mig, nærmest var et Opkog af de Vittigheder, han serverede til mig, da han første Gang havde Ordet. Jeg forstaar godt at vurdere en god Vittighed, og jeg synes, at hans første Tale var ganske morsom, ogsaa naar den gik ud over mig. Men jeg skal ærlig sige, at naar jeg hører en ikke ganske god Vittighed for anden eller tredje Gang, morer den mig ikke saa meget. Jeg fæster ikke min Opmærksomhed saa meget ved den. Med den Omtale tror jeg, jeg kan lade de Udtalelser, det